D•N 12/9 1949

Sverige och Norden

I fördagens artikel har dr Yngve Larsson lämnat ett vägande bidrag till debatten om nordisk försvarssamverkan, ett problem som aktualiserats genom Atlantpaktstatsmans beslut att bereda Sverige tillfälle att i någon form anknyta till en regional pakt. Utgångspunkten för dr Larssons resonemang, grundat på erfarenheter från en längre tids vistelse i Amerika, är den amerikanska inställningen till svensk politik. Opinionen i USA har, anser han med en måhända överdriven optimism, inte tagit alltför starka intryck av Sveriges avvisande hållning till Atlantpakten. Men skulle Sverige i sin isolationism gå så långt att en i och för sig värdefull försvarspolitisk samverkan med Norge och Danmark försmädades därför att dessa länder genom Atlantpakten är anslutna till västern — då är, framhålles det, faran stor för att vårt förhållande till USA skall allvarligt påverkas. Och det understöds att en mot Sverige positivt inställd amerikansk opinion och politik är av den högsta betydelse för våra möjligheter i ett farligt läge eller vid en krigisk konflikt.

Problemet kan angripas även från en annan sida, mera anstydningsvis berörd i dr Larssons artikel. Den svenska regeringen har, stödd av alla demokratiska partier, uttalat sig för försvarspolitisk samverkan med de skandinaviska länderna. Den tillkännta alliansen strandade därpå att Danmark och Norge ville komplettera det skandinaviska förbundet med en anslutning väster ut. Nu var det vid alliansförhandlingarna fullt klart att den eventuelle fiende mot vilken man ville vinna trygghet var Ryssland; så långt sträckte sig inte strutspolitiken att man diskuterade åtgärder i händelse av en aktion väster ifrån. Om Sverige efter dessa förhandlingar hävdar att militärt skandinaviskt samarbete över huvud ej får komma i fråga, dementeras därmed den ståndpunkt som tidigare intagits. Vad som på hösten 1948 påstods vara värdefullt, för att inte säga nödvändigt, skulle mindre än ett år senare ha blivit värdelöst eller farligt — detta därför att de båda stater med vilka samverkan söktes i hög grad stärkt sin ställning och sina försvarsmöjligheter genom inträdet i Atlantpakten.

Hela den svenska politikens suddighet framträder här i den klaraste belysning. Neutralitet i den meningen att USA och Ryssland likställs, att Sverige förklarar sig berett att vid nödtvång strida lika väl på den ena som på den andra sidan, hävdas inte av någon demokrat. Ingen vågar göra gällande att Sverige under några förhållanden skall på ryska sida bekämpa de väststater vilkas maktställning är den enda garantin för vår egen frihet. Därmed borde i princip vår anslutning väster ut vara klar. Men den isolationism som tagit sig uttryck i oviljа mot en sådan anslutning drives till den rena absurditeten om även samverkan med våra grannar offras på dess altare.

I närvarande läge framstår därför en sådan samverkan som en försvarlig kompromiss — med det drag av oklarhet och motsägelsefullhet som ofta vidlåder kompromisser. Den vägen måste vi gå, även om det skall ske i en dimma av s. k. statsmannafraser. Så långt kan inte isolationismens nit drivas att de syften som isolationisterna själva framställt som oeftergivliga överges och bortglömas; det vore detsamma som att medvetet prisge Sveriges möjligheter till ökad trygghet, dess utsikt att bevara freden eller åtminstone friheten.

Inte minst viktigt är att våra regeringsmedlemmar ålägger sig, eller av sina kamrater ålägges, en viss intellektuell disciplin. Det talades mycket under kriget om pressen som slog sönder fönsterrutor vilka statsledningen och landet kunde tvingas att betala. Att blåsa ärter på fönsterrutor, att genom slarviga uttalanden försämra Sveriges läge har i själva verket — och främst under de senaste åren — snarare varit politikernas sak. Då hr Undén tar avstånd från Amerika lika väl som från Ryssland, då hr Vougt säger sig frukta östern något mer än västern — därmed antydande att det finns ett hot även i väster —, då uppstår, på grund av dessa personers åmoetestställning, missförstånd och rakser av verklig betydelse. Det ohyggliga är att en man som hr Vougt — missaktad i hemlandet i alla läger, man inför utlandet helt enkelt försvarsminister — med några ord i en intervju kan förstöra mer än vad årstal av vettig offentlig debatt byggt upp. Den första förutsättningen för en förnuftig utrikespolitisk orientering är att personer av denna typ avhålles från att kompromettera oss.

Biologisk krigföring

Chefen för FN:s organisation för världshälsan, kanadensaren dr Brock Chisholm, har hållit ett tal i Schweiz där han bl. a. upplyst om existensen av "en biologisk produkt" med så förgörande verkan att 200 gram skulle vara tillräckligt för att ta död på hela jordens befolkning. "Atombomben är föråldrad" och kan karaktäriseras som "en barnleksak" i jämförelse med det biologiska vapnet, sade vidare dr Chisholm. Ett sådant uttalande av en person i dr Chisholms ställning måste givetvis väcka den största uppmärksamhet och ge anledning till diverse spekulationer.

Det är känt att intensiva forskningar sedan flera år tillbaka bedrivits på det område som kallas den biologiska krigföringens. Avsikten har varit att finna metoder för överförande av skadliga bakterier till fientligt område under sådana förhållanden att resultatet blir sjukdom och död bland befolkningen, eventuellt också bland levande djur, såsom boskap. Förströferse av odlade områden kan också betraktas som ett mål för den biologiska krigföringen.

En rapport om olika biologiska vapen och deras verkningar publicerades i januari 1946 av det amerikanska försvarsdepartementet. Denna redogörelse, den s. k. Merckrapporten, hade emellertid fått en sådan utformning att den i händerna på mindre nogräknade läsare och kommentatorer kunde bli nyttjas för helt andra ändamål än det avsedda, att sprida sakliig upplysning. Genom att bryta ut enstaka uppgifter ur deras sammanhang och som fakta presentera vad som inte var annat än rena hypoteser skapaden av vildsam sensation kring Merckrapporten, vilken gav genljud inte bara i den amerikanska pressen.

För att, som det officiellt hette, "korrigera misstolkand betraffande den biologiska krigföringens möjligheter" lät den nu bortgångne amerikanske krigsministern Forrestal den 12 mars i ett offentligöra en uttförlig kommuniké i denna sak. Forrestal framhöll att det inte rådde något tvivel om att bakterier eller bakteriers giftiga produkter kunde "utnyttjas effektivt som vapen i händelse av krig". Emellertid hade den amerikanska allmänheten olyckligtvis fått "ett överdrivet intryck" av den biologiska krigföringen. Som ett exempel på förekommande missuppfattningar nämnde Forrestal ett påstående enligt vilket 20 gram av en specifiell biologisk produkt skulle kunna döda 200 miljoner människor. Enligt en annan uppgift skulle det vara möjligt att sprida epidemiska sjukdomar bland miljoner människor genom att kasta ut några tuber med bakterier från en flygmaskin. "Sådana påståenden är fantastiska och har ingen grund i faktiska förhållanden."

Samtidigt som Forrestal lät publicera sin kommuniké gjorde chefen för amerikanska armens kemiska avdelning, generalmajor Waitt, ett uttalande där han närmare berörde frågan om den "biologiska produkt" vars massförstörande verkningar spelat så stor roll i den populära debatten. Det rörde sig om den bl. a. vid kött-förgiftning verksamma botulinbakterien, vars toxin är så giftigt att "under laboratorieförhållanden" 30 gram troligen skulle räcka till för att döda 150 miljoner människor. Sådana förhållanden existerar ju aldrig i verkligheten; den fara det enligt generalmajor Waitt i praktiken kunde bli nödvändigt att gardera sig emot var risken att botulinbakterier genom sabotage införides i städernas vattenledningssystem. Samtidigt framhöll han att motgifter utexperimenterats mot verkningarna även av dessa frukterna värda bakterier.

Det förefaller som om dr Chisholm då han höll sitt tal snarast skulle ha fört till torgs ett par populariserade notiser ur Merckrapporten, utan att ta hänsyn till senare upplysningar. Givetvis får den biologiska krigföringen inte lämnas ur sikte vid en realistisk militär kalkyl. Här i Sverige sysslar ju för övrigt en speciell kommitté med denna sak. Men det finns ingen anledning — allra minst för chefen för FN:s världshälsoorganisation — att låta fantasin skena i väg på ett sätt som måste skapa förvirring kring livsavgörande militära problem.

PRESSGRANNAR

"Sverige"-skeppens färd till pensionärshem får icke vara slutet på vårt lands effektiva sjöförsvar, heter det i den ledande artikeln i Svenska Flottans av Richard Lindström. Vi måste ta nya tag. Årets statsverkspropositon vittnade om goda avsikter.

Visserligen stannade försvarsminister Ericsson vid sista stycke nedanför majoritetsregeringens önskemål, men han gick dock ett stycke framåt. Det är synnerligen önskvärt att han i sina analysberäkningar för sjövapnet för budgetåret 1950/51 skall ta ytterligare ett stadigt kliv i rätt riktning.

Flottbyggen ta tid. Konstruktionerna för nya typer äro dryga arbeten. Emellertid förfer nästen sina egna lagar. Inom försvarsväsendet har på de senare åren tillkommit "bemyndiganden att utlägga beställningar". Dessa bemyndiganden rymmas i varje särskilt fall inom exakt fastställda belopp, som sedan få ersättas genom utgiftsposter på kapitalbudgeten. För budgetåret 1949/50 är ett sådant bemyndigande för "arbeten och material för moderniseringar av marinens fartyg" lämnat på 15 miljoner. Man kan sålunds icke påstå att vi befinna oss i stillhe. Men frågan är i alla fall, om vi kunna säga att all rättfärdighet är uppfylld, om vi inför 1950 års riksdag bara kunna slingra armarna omkring varandra och vänta på hr Nothins avvägning.

Efter min uppfattning bör man målmedvetet påskynda byggnadsprogrammet från 1948 och dra upp riktlinjerna för en vidare utveckling av vår eskaderflotta.

Före avslutandet av försvarsutredningen? Det är väl ändå att handla på lösa boliner. Men det är ett allmänt önskemål att den Nothinska kommissionen blir färdig så fort som möjligt.

Statsrådet Möller bör bli trodd på sina ord i kraft av sin offentliga ställning, sade advokat Hugo Lindberg i Möller-Boye-rättegången i Svea hovrätt. Utan att ta ställning till själva målet, vilket ju självklart är hovrättens sak, reagerar Expressen (fp) mot detta försök att betona en persons offentliga ställning som stadsråd för att ge dennes utsaga inför domstolen större tyngd än motpartens:

Det är ett medvetet eller omedvetet försök att sätta ur spel kravet på fullkomlig likhet inför lagen och kravet på att domstolen skall pröva sanningsenlighet utan någon hänsyn till parternas samhällsställning.

Advokat Lindbergs vädjan gjorde ett avjort offordelaktigt intryck.

Västeråsaffären är ytterst olustig, det medger även Arbetarbladet (s). Är Hulls uppträdande är inte oklanderligt:

För enkelhetens skull kan partistyrelsen och regeringens övriga ledamöter omedelbart bortkopplas ur denna. Möjligheterna av tre stats råd ger utan tvivel en särskild tyngd åt det Hallska brevet, men delo hur de som nämnts endast yttrat sig om den formella sidan av saken, dels framgår av bevens sista mening att Hall ensam står för något till sin partivän. Vilket denne vägrat att efterkomma, emedan han anmelt att ingen anklagad bör dömt ohörd.

Denna princip gäller ju för varje svensk medborgare och självklart även för den gränade Lundkvist i Västerås. Man kan därför inte komma ifrån att Halls råd — visserligen framfört i privat-brev — var ondömeslöst och olyckligt. Vi förutsätter då att Hall inte sitter inne med något särskilt gravserande material — då så fall borde detta redan ha framlagts inför offentligheten. Man kan ju bara tänka efter vilket intryck det skulle ha gjort, om Lundkvist följt rådet — innan landstinget prövat revisionsmemorialen. Skulle det ha inte uttytts som att Lundkvist erkände den beträffande och att han därmed gjort sig omöjlig som offentlig person. Ponera att han avgått och att landstinget sedan beslutat bevilja ansvarsfrihet — vilken egenartad situation skulle då ha uppstått. Nej, Lundkvist har inte haft någon annan väg att välja än att stå kvar och avvakta landstingets frände eller fällande dom.

Halls handlingssätt blir inte klokare av att han sänt ett privatbrev till de socialdemokratiska ledamöterna av landstingets förvaltningsutskott och påpekat vikten av markerat avståndstagande.

Om ansvarsfrihet skulle förvägras, drabbade detta ju inte enbart Lundkvist, utan också övriga ledamöter i förvaltningsutskottet. Att sedan en av de socialdemokratiska mottagarna av det privata brevet gör ditrekt till en borgerlig tidning och publicerar det blir ännu ett av de många olustiga inslagen i denna affär.

Varför olustig — annat än för partisinnet!

Kritiklöst och med stor beundran återger Morgon-Tidningen (s) följande uppgifter om det föredömliga skattesystemet i en engelsk kommun, anfört som typiskt:

1040 betalades i kommunalskatt 12 shillings per pund; nu betalas 11 pund per pund! Om ett hus är värt 7,000 pund, betalas 7,000 pund i kommunalskatt.

Vår landsfaderliga regering kunde ju pröva opinionen med något liknande i stället för att tillmötesgå skattesänkningskravet.

På irländska bokdiskar

Den vanliga benämningen på en välförsedd bokhandel i Dublin, Cork, Limerick eller någon annan stad i republiken Irland är denna: "Booksellers, Stationers, Church Requisites" (eller "Ecclesiastical Goods"). Bokhandorna säljer nämligen förutom böcker och pappersvaror också alla sorters föremål som pryder de katolska kyrkorna, attiraljer för mässan, specialgjorda skrivdon och läskunderlägg för sakristiorna, accessoarer för prästerna. Liksom svenska bokhandlar ofta har en stor fotografisk avdelning har irländska en minst lika stor för Jesusskulpturer och keruber i trä, ljusstakar och altardukar. Naturligtvis finns det försäljningstekniska skäl för denna kombination av böcker och "ecclesiastica varor". Men man skall inte se bort från den djupa symboliken i den.

Irland är ett av världens mest genomsanat katolska länder. Kyrksamheten kan inte räknas i några 0,1, 0,5 eller 0,9 procent.

En fjärdedel av Dublins halvmiljonbefolkning går i mässa varje dag, en åttondel två gånger om dan. Kyrkans ställning uppges både av dess motståndare och varma anhängare ha stärkts under 1940-talet. På trettitalet var det populärt att skämta lätt om det mest grotesks utslaget av kyrkans makt på Irland: den litterära censuren. Vid ingången till 1950-talet är Irlands intellektuella inte så hägade att skämta om den. Den har gjort sig bredare, flytiat in i nya och större lokaler och visat tecken på att bli allt livaktigare. Enligt lagen om Censorship of Publications förbjuds friskt alla möjliga och omöjliga lyckalster på Irland. I senaste förteckningen (sommaren 1949) över förbjudna böcker noteras H. E. Bates "The Jacaranda Tree" och Erskine Caldwells "Journeyman". Man behöver bara tänka på att Gösta Gustaf-Janssons "Clubben kommer" förbjudits såsom osedlig för att förstå hur skrattretande censurens framfart kan vara. Mitt i den kyrkliga hyrikratin lyckas ett stycke paradoxalt irländskt kynne leva kvar, som med sin oberäkneliget gör censurkammarens åtgärder till en lek som det är spännande att följa. Förbudet mot Bates och Caldwell är ett utslag av sådan oberäknelighet: böckerna har ju funnits länge, men först nu har de uppmärksammats av en läsande svartrock. Teoretiskt kan Shakespeare bli förbjuden för några obsceniteters skull.

Men nöjet av leken är obetydligt för den som känner det minsta ansvar för den irländska litteraturen; och det gör ju exempelvis de unga irländska författarna. Det är rumnera kutym att en ung irländsk författare får se sina verk förbjudna i sitt hemland så länge han strävar att berätta ärligt om ett stycke liv och verklighet. Ekonomiskt behöver det inte bli förödande för de irländska författarna, som ändå publicerar sina böcker mest i London och New York. Men de skärs av från den publik de skriver för, sitt eget folk, och följden därav kan bli katastrofal för den irländska litteraturen.

På de irländska bokdiskarna ligger i första hand travar med helgonbiografier, abbotars råd till unga nygifta, populärutgåvor av Thomas a Kempis och Bernhard av Clairvaux. De får nu inte bli överhopade av dem som vill inhämta något om läget på Irland. En utmärkt vägvisare är *Malachy Gerard Carrolls The Story of Matt Talbot* (Mercier Press, Cork, 12 sh. 6 d. — med censurkammarens befrielse "Nihil obstat" på försättsbladet). Ty det är en inhemsk helgonbiografi och en bestseller. Matt Talbot var en hamnarbetare i Dublin som omvändes från visky till Kristus och hemligen i trettio år bar grova kedjor svårda kring sin kropp under sitt hårda arbete i dockorna. När han dog 1925 på väg till morgonmässan och hans blodiga, pilgarde kropp hittades anmäldes han omgående till ritkongregationen vid Vatikanen, sedan dess har haft hans eventuella upphöjelse till helgon under övervägande. Det är ingen överdrift att säga att irländarna följer fallet med till och med större intresse än svenskarna följer de till Milano sålda svenska fotbollsspelarnas fram- och motgångar.

För modern irländsk skönlitteratur görs ingen motsvarande reklam. Det är knappt den läggs fram. Det är svårt att hitta den i hyllorna. När man slutligen står framför den är de nya författarna bara namn, ty det är ont om tidskrifter som kan orientera. Annu 1948 fanns den utmärkta The Bell, tidigare redigerad av Irlands främste författare nu, Sean O'Faolains. Sedan han drog sig tillbaka från ledningen av den lilla tidskriften förlorade den sin goda ställning (den lästes till exempel ivrigt i London) och självdog. Ersättarna är inte lyckade. Ett förlag i Cork ger ut *Irish Writing* (1 sh. 6 d.) och *Poetry Ireland* (2 sh.). Den första är för noveller; båda har mycket blygsamma avdelningar för recensioner och nästan inga essäer. De ropar i varje nummer på ekonomiskt bistånd, och deras verksamhet försvåras av ett påbud om att tidskrifter av denna art inte får säljas på Nordirland och i England.

Dock finns det en ung irländsk litteratur. Ett London-förlag har gjort vad inget irländskt förlag vågat sig på, nämligen att ge ut en antologi modern irländsk lyrik, *Contemporary Irish Poetry* (Faber, 8 sh. 6 d.), sammanställd av *Robert Greeves* och *Valentine Iremonger*. Inte ens ett så skälligen politiskt företag som att go ut en antologi kan på Irland förstås utan att en sorts idrottslig spänning uppstår. Det är en självklar och naturlig sak att utlagarna riskvar in förmågor från det brittiska Nordirland i lyrikläget och ser bort från den konstigjorda gränslinjen tvärs över ön (lika självklart som att brittiska fnysningar accompanjerar). Både när det gäller lyrik och fotboll räknar irländarna också till England avlyftade som sina egna — på lyriksidan kan där antecknas Cecil Day Lewis. Inte nog med det: Robert Graves (född och uppväxt i Wimbledon intill London) räknas som irländare med hänvisning till att hans farfar var biskop i Limerick. Antologin presenterar alla betydande lyriker som framträtt sedan 1939, varvid det inte är krigsutbrottet så mycket som Yeats död som bildar gränsen.

Alla betydande lyriker utom en, vill man tillägga. Det finns, som i alla antologier, en uppseendeväckande lakun. Den glömde är Patrick Kavanagh. Han är något av officiell enfant terrible i Irlands litterära liv. Kavanagh är nästan den ende moderne författare på Irland som uppenbart brottas med sin katolska tro och samtidigt drabbas av censurkammarens bannbullor. Det mest berömda förbudet riktades mot hans versberättelse "The Great Hunger", men den har nu tillåtits och finns med i hans diktsamling *A Soul for Sale* (MacMillan, 5 sh.). Kavanaghs senaste

HEIDENSTAM skrev i sin ungdom prosadikten om den gamle attiske svinaherden Sofron, som vid nära sjuttio år alltjämt var byns främste flickjägare och uppvägsmakare och i vars odygdiga vitalitet antiken alltjämt levde kvar. En självfrände till denne Sofron är vagabonden Alexis Zorbas, huvudpersonen i

Niko Kazantzakis

SPELA FÖR MIG ZORBAS

...en verklig landvinning för vår litteratur... Man lär känna en egenartad författarpersonlighet med djup bildning och urstark fantasi i intim förening och en miljö som oemotståndligt *eggar fantasin...*"

Helge Åkerhielm i MT

12:50 inb. 16:50 LJUS

"En av decenniets verkligt vägande diktsamlingar..."

Erik Lindegren i St T

Werner Aspenström

SNÖLEGEND

"Med sin tredje diktsamling... framträder Werner Aspenström som den första mogna konstnären bland våra unga lyriker... Nu har han tagit det avgörande steget in i sig själv, blivit klar över sin egenart, sina gränser och sina möjligheter...

En ny lyriker! Äntligen! Det känns genast lättare att leva."

5:50 *Olof Lagercrantz i Sv D*

BONNIERS

BLM

BONNIERS LITTERÄRA MAGASIN

Vilhelm Moberg

Bönder på havet Det första publicerade avsnittet ur hans kommande stora emigrantroman.

Thomas Mann

Goethe och demokratien

Dikter av Karl Vennberg, Arnold Ljungdal, Björn von Rosen och Lars Forssell.

40-talet i barnkammaren — en studie i moderna barnböcker av Ingrid Arvidsson.

Ragnar Oldberg skriver om Ivar Lo-Johansson. Hugo Kamras presenterar den franske diktaren Pierre Jean Jouve. John Hayward berättar från London om Lord Keynes och Bloomsburygruppen.

Kommentarer: Ett mieslyckat litteraturbrev. — Recensioner av de första höstböckerna. — Litterära notiser — Utländska boknyheter.

1:50 Septembernumret

Studier i det andliga livets och mystikens problem

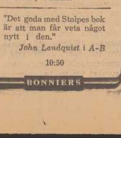

SVEN STOLPE

Vadstena

Petrus de Dacia, Vadstenan, Birgnolf av Skara, Selma Lagerlöfs mystik, Emilia Fogelklou, Nils Behmans väg, T. S. Eliot och religionen, Dante, Olav Aukrust, Fatima.

"Det goda med Stolpes bok är att man får veta något nytt i den."

John Landquist i A-B

10:50

BONNIERS

9:e tusendet i press

INGEMAR HEDENIUS

Tro och vetande

Säsongens mest omdebatterade essaysamling.

15:—

BONNIERS

Den 17 sept.

Infaller årsdagen av Folke Bernadottes död.

Läs

Folke Bernadotte

En minnesbok under red. av *Alse Sandemo* med inledning av *Estelle Bernadotte*.

Boken har livligt uppmärksammats även i våra grannländer. *Charles Østbye i Morgenposten, Oslo:* "En stasellig, rikt illustrert minnebok som sikkert vil bli aktet de som selve minneboken om grev Folke Bernadotte... På for all svulstig panegyrikk." *Karl Marthinussen i Dagen:* "Inspirerende lesning... Jeg vil på det varmeste anbefale minneboken." *Gresnas Folketidende:* "Giver et delvis nyt Billede af den store Humanist... Ingen kan læse dette Værk uden dyb Bevægelse."

366 sidor. 122 illustr.

Pris: häft. 16 kr, inb. 21 kr, halvfr. band 24 kr.

8:e tusendet. I varje bokh. eller direkt från

A.-B. LINDBLADS FÖRLAG, Uppsala

GUNNAR EKELÖF i BLM:

"I västerlandet talar vi om humorister som gråter, sagan om Kung Markatta är något så ovanligt som en fruns astir... den långa inledningen, där Markatta husrar ensam, är ingenting mindre än feutlig och på nästan varje sida skrattretande. Sagan är här som en västerländsk mellan natur och parodi, mellan mening och nonsens och tillsyna igen i stående förvandlingar: man vet aldrig vad som skall komma."

THORSTEN JONSSON i DN:

"... bjuder som berättelse på en fängslande broklighet... i sin fantasifulla behandling av resestoffet påminner den, mest om några av sagorna i Tusen och en natt... Det finns alltså mycket i den här boken, som är nämnda också poesi, behag och allegorisk dubbelbetydighet."

RALF PARLAND i St.-T:

"... ett av Klnas klassiska mästerverk... ett skiftigt och sublimt epos som med rätta ansetts förete många beröringspunkter med Dante... en understrim av en djup, livsbejakande, optsmistig visdom, visdomen hos ett folk som sett det mesta... har gestaltats med en djärvhet, humor och grace som aldrig varit möjlig i vårt arvtyngdförbetytrade västerland."

Wu Cheng-en

Kung Markatta

12:50, inb. 16:50. *Lockar den inte?* LJUS

En slavs roman om en slav

Hans Kirk

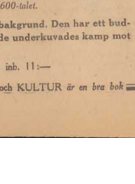

SLAVEN

Danske författaren Hans Kirk skrev denna roman medan han var slav hos tyskarna i "Vestre Fängsel".

Läsaren fascineras av händelserna ombord på det spanska fartyget SAN SALVADOR, som med sin brokiga skara passagerare är på väg från Sydamerika till Barcelona på 1600-talet.

Den har en aktuell bakgrund. Den har ett budskap till oss alla om de underkuvades kamp mot övermakten.

8:—, inb. 11:—

En bok från NATUR och KULTUR *är en bra bok*

© Tingstensamlingen Publicerad med tillåtelse av Dagens Nyheter AB.